

Jeho osobní disciplína vysvětlí se tím, že byl původně knězem řádovým, dominikánem, též knězem vojenským – za Rakouska všeobecně se říkalo „feldkurát“.

Po přestavbě farních hospodářských budov opravovali též faru (místem podlahy, malování apod.), kancelář dal do menší místnosti vlevo od domovních dveří, byt oddělil v síni („v domě“) přepážkou („katrem“), do úřadovny opatřil praktické skříně na matrice a jiné knihy, sepsal nové inventáře. Staré stromy na hřbitově dal vykácet a hleděl zlepšit jeho pořádek.“

Ivana Hoyerová

Děkujeme Otci Prokopovi za to, že vzal na svá bedra odpovědnost za všechny přípravy pohřbu i jeho důstojný průběh. Děkujeme také za krásná slova, kterými vzpomněl na svého předchůdce.

Zprávy a oznámení

Poděkování

Děkuji všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravách či průběhu pohřbu P. Petra Stulíka – otci Jaromírovi, Otcům biskupům a spolubratřím kněžím, ministrantům současným i bývalým. Děkuji za úklid, květinovou výzdobu, hudbu a zpěv, přípravu hrobu a pomoc při organizaci, a také všem, kteří se zúčastnili pohřbu. Jménem celé farnosti bych chtěl vyslovit upřímné Zaplat' Pán Bůh slečně Hance Homulkové, která P. Stulíka navštěvovala a zvláště v posledních měsících, kdy pociťoval jistou opuštěnost od nás, kteří jsme mu nemohli být nablízku, mu svou přítomností dodávala naději, že jsme na něj nezapomněli. Zároveň prosím všechny, kteří na pohřbu fotografovali, aby mi poskytli fotografie k archivaci.

Májové pobožnosti

Jak je již krásnou tradicí, modlíme se v květnu po mši sv. vždy ve středu loretské litanie. Samostatné májové pobožnosti nám pak příjemní nedělní odpoledne. První májová bude hned v pátek 1. května po mši sv. v městském kostele. Na první nedělní májové ve farním kostele se sejeme v 3. 5. od 17.00 hod.

Zájezd

V sobotu 30. 5. 2009 se uskuteční ve spolupráci MO KDU-ČSL a farnosti autobusový zájezd s tímto programem: mše svatá v Boršově, kde působí Pater Kája Hampl; prohlídka hradu Rožmberk; prohlídka cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě. Cena jízdného je 300 Kč na osobu, děti do 15 let zdarma. Vstupné do hradu a kláštera si každý hradí sám. Závazné přihlášky a úhradu jízdného přijímá do 15. 5. 2009 Lišková Jaroslava 728 241 715

Úmysly mší svatých od 27. dubna do 3. května 2009

Ranní mše sv.	R: Ne 8.15 hod.	R - farní kostel
	m: Čt 8.00 hod.	Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
Večerní mše sv.	M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.	m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
		M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po	27.4.	mše sv. není	Po	4.5.	mše sv. není
Út	28.4.	Za Vojtěcha Halíka, jeho rodiče a sourozence, rodinu Petrůňů a Tomanů a za d. v o.	Út	5.5.	Na dobrý úmysl
M			M		
St	29.4.	Na dobrý úmysl	St	6.5.	Za Marii Stehlíkovou a ř. členy rodu
M			M		
Čt	30.4.	Za Annu Soukupovou	Čt	7.5.	Za ř. Mariánské ctitele, kteří chodili na májové
m			m		
Pá	1.5.	Za Boží ochranu (přesun z 24.4)	Pá	8.5.	Za Marii Trčkovou, rodiče z obojí strany, bratra Adolfa a d. v o.
M			M		
So	2.5.	Za Václava a Barboru Vachatovy, Jarmilu a Františka Liškovy	So	9.5.	Za Václava Jeníčka, manželku a děti
M			M		
Ne	3.5.	Za farnosti	Ne	10.5.	Za Marii Hochmutovou a celý rod
R			R		Hochmutových

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 6. 5. 2009. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7

Ročník VI

26. dubna 2009

Kněžská hrobka

Dlouho jsme ji míjeli bez povšimnutí, nevyniká velikostí, nezdobí ji honosný kámen, krčí se v sousedství jiných hrobů, aniž by se od nich na první pohled nějak výrazně odlišovala. Na onen první pohled stejná jako desítky dalších, přesto však tak odlišná; ač strategicky umístěná při hlavní hřbitovní cestě, přesto přehlédnutelná; možná trochu zanedbaná, leč ne zcela zapomenutá; starobylá, avšak v těchto dnech nad jiné aktuální – kněžská hrobka. Těsná i pro jednoho (80x220, 65x220 cm), obdivuhodně přesně objímající jeho posmrtnou schránku, obrácená hlavou ke kostelu (opačně než běžné hroby) jasně dosvědčuje, že byla určena k pohřbům kněží. Budovaná v předminulém století na hřbitově sloužícím tehdy jen tři desítky let. Postupně poskytla místo k poslednímu odpočinku čtyřem duchovním. Dvěma již v 19. století, jednomu v minulém a tomu poslednímu před dvěma dny. První dva zemřeli přímo v Rožmitále, třetí v Praze a poslední v Českých Budějovicích. Jak je obtížné hovořit o posledních věcech člověka, týkají-li se našich blízkých, jak zajímavé jsou pro nás, dotýkají-li se minulých věků, přinášejí-li senzační odhalení či něčím vybočují z běžného standardu.

Pojďme si společně připomenout kněze, jejichž tělesné schránky již podlely neúprosnému běhu času, ale jména vytesaná do pomníku zůstávají viditelnými stopami jejich životů. Prožili v této farnosti desítky let, zcela jistě jim nebyla lhostejná a stala se jim doslova domovem. Byli jejími duchovními otci a na jejich přímluvu můžeme spoléhat, ač jsme se s nimi se všemi nemohli potkat.

Vzpomeňme i na posledního v řadě, který nepocházel odtud, ale prožil zde 24 let svého života, a cítil se tu doma. Přál si být zde pochován. Umíral bolestně a dlouho daleko odtud, ale vrátil se k nám, aby zde spočinul. Máme v něm dalšího mocného přímluvce. Ač nebyl přítelem okázalých proslovů a více než výzdoba hrobu jej zajímalo blaho kostelů, místo jeho poslední odpočinku nenecháme bez povšimnutí. Kněžská hrobka bude v nejbližších dnech odborně ošetřena, vyčištěna a znovu sesazena. Slavné vzkříšení těla v ní bude očekávat i náš milý duchovní otec, s nímž jsme tolik prožili. Své tři zde pohřbené předchůdce předčil skutečně dlouhým věkem a dnes je pro nás všechny tím, na něž můžeme vzpomínat osobně, aniž bychom si museli brát na pomoc farní kroniku. I jeho jméno však bude vyryto do pomníku, aby se stalo viditelnou stopou budoucím generacím, kterým o něm jednou budou vyprávět jejich předkové či zápisy ve farní kronice.

P. František Boš (1813 – 1883, starorožmitálským farářem 1857 – 1883)

Pohřeb zemřelého děkana Boše se uskutečnil v pondělí „na sv. Terezii“ 15. října a zúčastnilo se ho velké množství lidí a kněží. Kondukt (pohřební průvod) vedl vikář a blatenký děkan P. Josef Pekárek, kázání měl P. Královec ze Střebcska (dnes Třebcsko). Narodil se 14. ledna 1813 ve Smolči (dnes Bechyňská Smoleč) v čp. 3 na osadě sudoměřické u Bechyň rodičům Vojtěchovi a Dorotě roz. Honzové. Brzy přišel o oba rodiče. Protože byl synem z druhého manželství, neužil moc láskyplné péče a na studiích se musel žít sám. Studoval na gymnáziu v Jindřichově Hradci a byl vždy „prvním premiantem“. Poté studoval filosofii v Praze. Nato byl přijat za alumna (bohoslovce) pro Budějovickou diecézi a po teologických studiích v Praze byl o svátku Zvěstování P. M. 25. 3. 1836 biskupem Arnoštem Konstantinem Růžickou (biskupem v letech 1815-1845) vysvěcen na kněze a ještě téhož dne byl ustanoven osobním kaplanem blatenského děkana P. Karla Trnky. 4. 1. 1841 byl ustanoven druhým kaplanem ve Starém Rožmitále a po smrti prvního kaplana Vojtěcha Kuny se stal 16. 6. 1842 prvním kaplanem starorožmitálským. Po smrti Fr. Šolleho administroval zdejší faru a 7. 7. 1854 odešel do Vonsova. 2. 1. 1856 se stal farářem v Nové Cerekvi a r. 1857 se do Rožmitála vrátil jako farář. Byl to muž velice vzdělaný a jeho vědomosti upoutaly i samotného biskupa Jana Valeriána Jirsíka (biskupem v letech 1851-1883), který jej 18. 11. 1858 jmenoval tajemníkem Blatenského biskupského vikariátního úřadu a dne 13. 2. 1865 konzervátorem křesťanských starožitností v tomtéž vikariátu a konečně dne 16. 7. 1867 i biskupským notářem. Po rezignaci blatenského vikáře byl jmenován i biskupským vikářem blatenským a školním dozorcem na obecných školách téhož vikariátu a konzistoriálním radou. Přestože byl tak učený a zastával vysoké úřady, byl povahy tiché a skromné. Spokojoval se s jednoduchým nábytkem a skromným šatstvem. Nejevil velkou náklonnost k hospodářství a protože měl dobré srdce „byl ze všech stran šízen a okrádán“. Jen díky jeho nesmírné šetrnosti, se neocitla fara v mínusu. Poslední roky jeho života poznamenaly útoky ze strany farníků, jejich neuctivé a pohoršlivé chování k němu je odsouzeníhodné. A tak tento duchovní pastýř, velice vzdělaný člověk, který, ač zastával tolik důstojných úřadů, přec zůstal v jádru tichým a skromným, dožil svůj pozemský život v naprostém odcizení od některých svých oveček.

P. Linhart Pinter (1837 – 1898, starorožmitálským farářem 1883 – 1898)

Starorožmitálský farář P. Linhart Pinter kaplanoval v Rožmitále deset let, a když se po šesti letech vrátil, jako by se vracel domů. Rožmitál a zdejší poměry zřejmě důvěrně znal. Narodil se 6. 11. 1837 ve Lhenicích poblíž Netolic. Gymnázium i teologii studoval v Budějovicích, na kněze byl vysvěcen 2. 8. 1863. Za pozornost stojí i skutečnost, že byl již druhým knězem v rodině, neboť jeho bratr František se stal knězem již před devíti roky. Jako kaplan nejprve 4 roky působil v Dolní Cerekvi, od r. 1867 pak v Rožmitále zprvu jako druhý, později jako první kaplan a v r. 1877 byl jmenován farářem ve Světcí. P. František Boš o něm napsal: „O tomto knězi sluší poznamenati, že byl upřímný spolubratr, neunavený a horlivý ve svých povinnostech, vždy pokojné a dobré mysle a faráře i v hospodářských starostech vydatně podporoval, jsa, jak lid říkal, jeho pravou rukou. Bůh mu vše odplatí! Jeho přičiněním těž vyzlacený a obarvený jsou všechny oltáře farního kostela, kazatelna a kostel vybičen, a hřbitov okolo kostela splančován. Náklad k tomu vzat jest od Božího hrobu, příspěvků dobrovolných osadníků, zvláště města a z vlastního jmění téhož duchovního, kterýž nad to r. 1871 i krásný skleněný lustr ze svého jmění objednal a sem na pouť sv. Kříže přivezl.“ Když psal P. Boš tyto řádky nemohl tušit, že se tento „upřímný spolubratr“ do Rožmitála ještě vrátí jako jeho nástupce a že nakonec budou oba dva pohřbeni do kněžské hrobky na farním hřbitově. Cesty Páně jsou opravdu nevyzpytatelné!

P. Jaroslav Podhradský (1880 – 1940, starorožmitálským farářem 1933 – 1940)

Narodil se v Poličce 8. dubna 1880, zemřel 20. 11. 1940 v Praze. Václav Matoušek o něm napsal: „Po požáru a postavení zničeného kostela vrátily se poměry zde do normálních kolejí. Přispěla k tomu především osobnost nového duchovního, osobního děkana p. Jaroslava Podhradského, který sem nastoupil z fary bohutínské hned brzy po požáru. Měl dobré zkušenosti při pracích na renovaci některých kostelů, a tak se mu práce podařila s dobrými dělníky. Byl člověk přísný, rázný, nikoliv pedant, co slíbil, splnil. Zavedl pořádek v úřadování a sám jej přesně dodržoval. Zbavil se starosti o farní hospodářství, které po částech pronajal za rozumnou cenu občanům; byli to většinou menší zemědělci, kteří svůj příděl obhospodařovali pečlivě, takže výnos farního statku nepoklesl proti jeho obhospodařování vcelku. Zbavil tak faru škodlivých a nechtutných výjevů nedávných dnů zaviněných nájmem a tím, že nájemci bydleli na fare, takže trpěla i čistota budovy. A tehdy přicházelo na faru hodně osadníků, nejen v čistě církevních záležitostech, někdo z jiných, k nimž bylo potřeba matrik.